ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

NINON

Τοῦ κ. Κώστα Οὐράνη

Νινὸν - ὅταν σὲ πρωτοεῖδα μιὰν ἀνοιξιάτικην ἡμέρα στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου, καθισμένη μπρὸς στὰ μελαγχολικὸ νερὰ τῆς Κρήνης τῶν Μεδίκων, τὸ ξανθὸ προσωπάκι σου ἦταν χλωμὸ ἀπὸ τὴ στέρησι, καὶ τὰ δάχτυλά σου ἦταν κατατρυπημένα ἀπὸ τὴ βελόνα, καὶ τὸ φουστάνι ποὺ ἐφοροῦσες ἦταν κουρασμένο νὰ εἶνε ὅλο τὸ ἴδιο ἀπάνω σου. Καθόσουν παράμερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, κουρασμένη σὰν νὰ ἐρχόσουν ἀπὸ πολὺ μακρυὰ καὶ σὰν νὰ εἶχες πολὺν ἀκόμη δρόμο μπροστά σου. Κύτταζες τὰ περιστέρια ποὺ κατέβαιναν ἀπὸ τὶς ψηλὲς πλατάνες στὰ πόδια σου, καὶ τὰ παιδάκια ποὺ ἔπαιζαν τριγύρω σου καὶ τὰ παιχνίδια τοῦ φωτὸς καὶ τῆς σκιᾶς ἀπάνω στὰ νερὰ - μὰ ἡ ἀνοιξιάτικη χαρὰ ἔλειπε ἀπὸ τὰ μάτια σου. Ὅταν περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ φουντωμένα καὶ σκιερὰ δέντρα ἕνα νέο καὶ ὡραῖο ζευγάρι, σφιχτοσφιγμένο κι' εὐτυχισμένο, ζητῶντας τ' ἀπόμερο πυκνὰ φυλλώματα γιὰ τὸν ἔρωτά του, τὸ βλέμμα σου τὸ παρακολουθοῦσε ὡς ποὺ χανότανε - καὶ τὸ μικρό σου στῆθος σηκωνότανε ἀπὸ ἕνα βαθὺν ἀναστεναγμό. Κι' ὅταν κανένας νέος περνοῦσε ἀπὸ μπροστά σου, ἔσερνες κάτω ἀπὸ τὴν καρέκλα τὰ πόδια σου γιὰ νὰ μὴν μπορέσῃ νὰ πάρῃ τὸ μάτι του τὰ σκαρπίνια σου ποὺ τὰ εἶχαν πάλιωσε οἱ βροχὲς καὶ οἱ δρόμοι - πόσου τάχατε καιροῦ ;

Ἔτσι σὲ πρωτοεῖδα μιὰν ἀνοιξιάτικην ἡμέρα, γεμάτη φῶς, ἀρώματα καὶ χρώματα, κι' ὅμως σ' ἀγάπησα - Νινόν...

***

Θυμᾶσαι, Νινόν ; Ἤρθα καὶ κάθησα κοντό σου - καὶ δὲν κατάλαβες πῶς μποροῦσε νὰ ἦταν γιὰ σένα. Σοῦ μίλησα - καὶ δὲν πίστεψες πῶς ἐσένα μιλοῦσα. Σοῦ εἶπα πῶς ἤσουν ὡραία - καὶ κοκκίνισες, νομίζοντας πῶς σὲ εἰρωνευόμουν. Ἤσουν τόσο ταραγμένη ποὺ κάποιε ξεχνοῦσες νὰ κρατᾷς κρυμμένα κάτω ἀπὸ τὴν καρέκλα τὰ φτωχά σου σκαρπίνια καὶ μὲ κύτταζες στὰ μάτια μὲ ἀγωνία ὅταν τὸ ἀντιλαμβανόσουν, - τρέμοντας μήπως ἔτυχε νὰ τὰ ἰδῶ. Ὅταν ξεθαρρευόσουν καὶ μοῦ ἀπαντοῦσες, - ἔτρεμες πάλι ὕστερα μήπως ἦταν ἐκ μέρους μου ἕνα παιχνίδι, ποὺ θὰ τελειώνε. Σ' ἕνοιωθα ὅλη τὴν ὥρα σὰν νὰ ἤσουν ἕνα πουλὶ μέσα στὴν παλάμη μου. Ἡ καρδιά σου χτυποῦσε φοβισμένη μὲ γρήγορους παλμούς, τὸ στῆθος σου ἀνεβοκατέβαινε γεμᾶτο ταραχὴ - κι' ἔκλεινες τὰ μάτια σου γιὰ νὰ μὴν ἰδῇς τὴν κίνησι ποὺ θὰ ἔκανα γιὰ νὰ φύγω. Κι' ὅταν ἐπείσθηκες πιὰ ὅτι γιὰ σένα εἶχα καθήσει κοντά σου, ὅτι ἐσένα ἤθελα, ὅτι δὲν ἐσκόπευα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ φύγω μόνος μου - πῶς ἄστραψαν ἀπὸ εὐδαιμονία καὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τὰ μάτια σου !.. Θυμᾶσαι, Νινόν ;

***

Νινὸν - Θυμᾶσαι ; Δὲν θέλησες μὲ κανένα τρόπο νὰ μπῇς στὸ μεγάλο ρεστωρὰν τῆς Λατινικῆς Συνοικίας μὲ τὴ μουσική, καὶ τὰ πολλὰ φῶτα, καὶ τὰ φρακοφορεμένα γκαρσόνια ὅπου σοῦ ἐπρότεινα νὰ πᾶμε νὰ φᾶμε : τὸ εὕρισκες πάρα πολὺ γιὰ σένα. Οὔτε θέλησες νὰ πάρῃς ἕνα παγωτὸ στὴν ταράτσα τοῦ μεγάλου καφενείου ὅπου ἐκαθοντουσαν ὡραῖες κυρίες: τὸ εὕρισκες πάρα πολὺ γιὰ σένα. Ἀλλὰ μὲ παρέσυρες σ' ἕνα ἀπόμερο ρεστωρὰν καὶ, κατόπι, τὸ ὡραιότερο ποὺ βρῆκες νὰ μοῦζητήσῃς ἦταν νὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο. Ἐκεῖ, κράτησες ὅλην τὴν ὥρα τὸ χέρι μου στὸ χέρι σου, γιὰ νὰ μὴ σοῦ φύγω, κι' ὅταν ἀπάνω στὸ πιὶ περνοῦσε καμμιὰ παθητικὴ σκηνὴ ἔρωτος, μοῦ τὸ ἔσφιγγες δυνατὰ καὶ ἐπὶ ὥρα. Κι' ὅταν βρεθήκαμε στὸ δωμάτιό μου, ἕνα φοιτητικὸ δωμάτιο στὸ πάτωμα μιᾶς κατοικίας τῆς Ὁδοῦ τῶν Σχολείων, - τί ἄνετα καὶ τὶ πλούσια τὰ βρῆκες ὅλα : θυμᾶσαι - Νινόν ;

***

Νινὸν - σοῦ εἶπα : μεῖνε, κι' ἔμεινες ὅλο τὸ καλοκαῖρι, κι' ὅλο τὸ φθινόπωρο... Δὲν εἶχες φέρει στὸ σπίτι μας παρὰ ὅ,τι φοροῦσες ἀπάνω σου κι' ἤσουν λίγο ντροπιασμένη γι' αὐτό, θυμᾶσαι ; Στὸ κρεββάτι μας, μαζευόσουν πάντα γιὰ νὰ μὴν πιάνῃς πολλὴ θέσι κι' ὅταν ἐτρώγαμε, προσποιόσουν πῶς δὲν ἔχεις ὄρεξι γιὰ νὰ βάλῃς στὸ δικό μου τὸ πιάτο τὸ περισσότερο τοῦ δικοῦ σου. Τὴν ἡμέρα ποὺ σοῦ ἔπῆρα τὴν πρώτη σου φορεσιά, ποὺ δὲ στοίχιζε παρὰ διακόσια μόνο φράγκα, μοῦ εἶπες πῶς ἔκανα τρέλλες καὶ πῶς ποτὲς δὲν θὰ μποροῦσες νὰ ξεπληρώσῃς τὴν καλωσύνη μου. Καὶ τὴν καινούργια ἐκείνη φορεσιὰ τὴν ἔκρυψες στὸ συρτάρι γιὰ νὰ τὴ φορέσῃς μονάχα στὴν ἑορτὴ τῆς Δημοκρατίας, τὸ βράδυ, στὸν ὑπαίθριο χορὸ ποὺ τὸν ἐρύθμιζαν τρία ξεχορδισμένα ὄργανα : ἡ ὀρχήστρα, ὅπως ἔλεγες μὲ σεβασμό, Νινόν...

***

Νινὸν - δὲ σοῦ εἶπα νὰ φύγῃς ὅταν ἐβγῆκες ἕνα ἀπόγευμα τοῦ φθινοπώρου καὶ δὲν ἐξαναγύρισες πιά... Ἄγρυπνος ὅλη τὴ νύχτα, σὲ περίμενα, - κι' ἡ βροχερὴ αὐγὴ μὲ βρῆκε στὸ μπαλκόνι νὰ κυττάζω κάτω, πρὸς τὴν ὁμίχλη καὶ τὴν ὑγρασία τοῦ ἔρημου δρόμου. Σ' ἀναζήτησα στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου, μέσα στὶς γυμνὲς ἀλλέες ὅπου ἐχόρευαν στὸν ἄνεμο τὰ πεθαμένα φύλλα - ἀλλὰ δὲ σὲ βρῆκα. Οἱ ἡμέρες περνοῦσαν, βαρειὲς καὶ παγερές, - κι' ἐσὺ δὲν φαινόσουνα στὴν ἐρημή μου κάμαρα. Ὡς ποὺ ἕνα βράδυ τοῦ χειμῶνα σὲ εἶδα στὰ βουλεβάρτα. Εἶχες ἀλλάξει, πόσο εἶχες ἀλλάξει ! Φοροῦσες μιὰ πολύτιμη γοῦνα κι' ἕνα καπέλλο μὲ φτερὰ καὶ τὰ σκαρπίνια σου ἦταν κατακαίνουργα, - κι' ὅμως σ' ἀναγνώρισα ἀμέσως. Ἄνοιξα τὸ χέρι μου πρὸς ἐσένα, μὰ σὺ προσπέρασες. Δὲ μὲ ἀναγνώρισες, ἔκανες πῶς δὲ μ' ἀναγνώρισες, - Νινόν, Νινόν, κακὴ Νινόν...

Κώστας Οὐράνης

ΤΗΣ Μ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Πόσοι γνωρίζουνε τὰ χιονολούλουδα ;

Τὰ λευκά, ἁπλά, καὶ ἀγαθὰ ἀνθάκια, τὰ λευκὰ σὰν γαλατάκι χυμένο, μέσα στὰ κρυφὰ καὶ τὰ ἀπόμερα, τὰ ὑγρὰ καὶ τὰ ἀπόρριζα τῶν μεγάλων δένδρων τῶν δρυμῶν καὶ τοὺς ὑγροὺς τοὺς ἰσκιους τῶν ἐρήμων πηγῶν.

Εἶνε τὰ πρῶτα ἄνθη τῆς χρονιᾶς, ποὺ βγαίνουνε στὴ γῆ, τρυπῶντας πολλὲς φορὲς τὰ χιόνια.

Πολλὲς φορὲς μάλιστα δὲν καταλαβαίνει κανεὶς ἐὰν τὸ χιόνι ἄνθισε ἢ ἐὰν τὸ ἄνθος εἶνε χιόνι.

Εἰς τὴν Παλαιὰν Ἑλλάδα τὸ εἶδος τοῦτο δὲν εἶνε καὶ πολὺ συχνό, παρὰ μόνον στὰ ψηλὰ βουνὰ τῆς Ρούμελης, πρὸ πάντων τῆς Αἰτωλοακαρνανίας καὶ σὲ πολλὰ ὀρεινὰ μέρη τῆς Πελοποννήσου.

Στὴ Μακεδονία ὅμως εἶνε ἀφθονώτερο. Ἰδίως δὲ τὴν ἐποχὴ αὐτή, ποὺ ὁ χειμῶνας βασιλεύει ἀκόμα ἐκεῖ ἐπάνω, εἶνε τόσο ἄφθονο, ποὺ πολλὲς φορὲς καταπλήσσει τὸ μάτι ἐκείνου ποὺ τὸ πρωτοβλέπει.

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Μακεδονίας, τὰ λένε «λουλούδια τοῦ Χριστοῦ», γιατὶ μ' αὐτὰ στολίζουν τοὺς ἐπιταφίους.

***

Καὶ οἱ Γάλλοι τὰ λένε αὐτὰ «ἄνθη τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς» καὶ ἔχουν μιὰ ὡραία διήγησι γι' αὐτά.

Ἰδοὺ αὐτή:

«Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ζοῦσε στὴ Παλαιστίνη, ἡ Γαλατία ἦταν σκεπασμένη ἀκόμα ἀπὸ δάση βαθειὰ καὶ ἀδιαπέραστα.

Μέσα στὰ δάση αὐτά, κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα μαῦρα ἔλατα, ζοῦσαν ἀποτραβηγμένες ἡ φρόνιμες Δρυΐδες. Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὴ λέγαν Ὄλεν καὶ ἤτανε ξανθὴ σὰν τὶς ἀκτίδες τοῦ ἥλιου καὶ ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι τῶν βουνῶν.

Μιὰ χρονιά, κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτή, ἔκαμε ἕνα σκληρὸ χειμῶνα καὶ ὅλο τὸ δάσος τῆς Ὄλεν θάφτηκε σχεδὸν κάτω ἀπὸ τὰ χιόνια. Οἱ κλάδοι τῶν πεύκων ἔσπαζαν ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ χιονιοῦ καὶ ἕνας ἀέρας ποὺ σηκώθηκε κατόπιν, ἐπάγωσε τὰ πάντα. Ἡ Ὄλεν εἶχε ἀπομονωθεῖ τελείως καὶ οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε ψυχὴ μποροῦσε νὰ περάσῃ μέσα.

Καὶ ὅμως μιὰ ἡμέρα κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα. Μέσα στῆς Ὄλεν τὴν καλύβα, ἔκαιγε μιὰ θερμὴ φωτιά, ἀπὸ μεγάλα κούτσουρα, ποὺ ἦσαν στὸ τζάκι σωριασμένα. Ὁ ξένος ἦταν ἕνας παραπλανημένος Ἄγγελος, ὅπου ζήτησε φιλοξενία. Ἡ Ὄλεν τὸν ἐδέχτηκε καὶ τὸν ἔζέστανε εἰς τὴν φωτιὰ καὶ τὸν ἐπεριποιήθη.

Σὰν συνῆλθε ὁ Ἄγγελος τῆς εἶπε :

— Ὄλεν, ὅλη ἡ φύσις, ὅλη ἡ πλάσις ἀπόψε εἶνε ταραγμένη ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ποὺ ζοῦσε μακρυά, πολὺ μακρυὰ ἀπὸ δῶ, σὲ ἕνα μέρος ποὺ τὸ λένε Παλαιστίνη.

— Δὲν ἄκουσα ποτὲ γι' αὐτόν.

— Εἶνε ὁ μέγας ὁ Θεός, ποὺ κάθε φυλὴ τὸν ἐλάτρευε, μὲ ἄλλο ἢ καθεμιὰ ὄνομα καὶ μὲ ἄλλη ἡ καθεμιὰ δόξα ! Εἶνε ὁ ἕνας Θεός, ὁ μέγας, ὁ αἰώνιος, ὁ ποιητὴς τῆς γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ. Ἀγρύπνησε καὶ προσευχήσου, ἀναμένοντας τὴν ἀνάστασί του, ποὺ θὰ εἶνε ἡ ἀνάστασις ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ Ὄλεν πέρασε ὅλη τὴ νύχτα της μὲ προσευχές. Καὶ τὴν ἑπομένην, κατὰ τὴν χαραυγή, μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα της νὰ ἰδῇ τί ἔγεινεν ὁ χθεσινὸς ξένος της, ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπε πειὰ στὸ σπίτι, ἕνα ἀεράκι ζεστὸ καὶ μοσχοβολημένο μπῆκε μέσα στὴν καλύβα τῆς καὶ ἐθώπευσε τὸ πρόσωπό της.

Ὅλο τὸ χιόνι ποὺ ἦταν ἀπ' ἔξω στιβαγμένο σὲ δένδρα καὶ σὲ γῆ, εἶχε μεταμορφωθεῖ σὲ ἄπειρο πλῆθος ἀπὸ μικρὰ λευκὰ λουλούδια, ποὺ σκέπαζαν ὅλη τὴν γύρω ἔκτασι, ὅσην ἠμποροῦσε γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ μάτι, σὰν μιὰ πρωτοφανὴς ἄνθησις λευκή, χιονάτη, τρέμουσα στῆς αὔρας τὶς θωπεῖες.

Τὸ λουλουδὶ αὐτὸ ἀπὸ τότε ἔμεινε στὴ γῆ καὶ ἀνθίζει κάθε Μεγάλη Παρασκευή.

Ἡ παρθένες τῆς Γαλλίας φτιάνουν στεφάνια ἀπὸ αὐτὸ καὶ κάθε Μεγάλη Παρασκευὴ στολίζουν τὸν Ἐσταυρωμένο.

Κ' ἕνεκεν αὐτοῦ εἰς τὴν Γαλλία τὸ λένε τὰ «λουλούδια τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς» ἢ «τὰ λουλούδια τοῦ Ἐσταυρωμένου».

Τὸ πρῶτο μάλιστα ποὺ θὰ βρῇ κανεὶς καὶ τὸ κρατήσῃ, πιστεύουν ὅτι θὰ τοὺς φέρῃ εὐτυχία.

Suzette

Τὸ «Μπουκέτο» ὑρίσκεται στὴν εὐχάριστο θέσι νὰ σᾶς ἀναγγείλῃ, ὅτι ἀπέκτησε ἤδη, καὶ τὴν **Αὐτοβιογραφίαν** τοῦ ἀλησμονήτου θεατρικοῦ συγγραφέως, ποιητοῦ, σατυρικοῦ, μυθιστοριογράφου *ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ* ἡ ὁποία ἐγράφη ὑπὸ τοῦ πολυκλαύστου λογοτέχνου ὀλίγον καιρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του καὶ τὴν ὁποίαν θ' ἀρχίσῃ νὰ δημοσιεύῃ προσεχῶς.